

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1933

ΔΡΙΘ. 50

ΚΑΙΝΟΦΑΝΕΙΣ ΘΕΩΡΙΑΙ

Κατὰ τὸ προσφάτως συγκληθὲν ἐν Κισνοβίῳ τῆς Βεσσαραβίας δ' συνέδριον τῶν ὀρθοδόξων ρουμάνων ἱεραποστόλων, ἐπὶ τετραήμερον διαρκέσαν καὶ συγκληθὲν ὅπως διασκεφθῆ ἐπὶ ζητημάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν ρουμανικὴν ἱεραποστολήν, ἣτις ἐργάζεται κυρίως πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς ὀρθοδοξίας παρὰ τῷ ρουμανικῷ λαῷ, περιστοιχιζομένῳ ὑπὸ ποικιλονόμων προπαγανδῶν, ἠκούσθησαν παραδόξως καὶ καινοφανεῖς τινες ἀξιώσεις, αἵτινες καὶ ἄλλοτε μὲν, ἀλλὰ ὑπαινιγματικῶς μᾶλλον ἠκούσθησαν ἐν ρουμανικοῖς κύκλοις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔτυχον μέχρι τοῦ νῦν τῆς προσηκούσης προσοχῆς. Αἱ θεωρίαι ὅμως αὐταὶ σήμερον ἐν τῷ προμνημονευθέντι συνεδρίῳ διετυπώθησαν κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπροκάλυπτον τρόπον καὶ ἐπισημοφανέστερον, δεδομένου ὄντος ὅτι τοῦ μὲν συνεδρίου προήδρευσεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Βεσσαραβίας κ. Γουρίας, μετεῖχον δ' αὐτοῦ ἱκανοὶ ἐπίσκοποι, ἐν οἷς καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρουμανίας, ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων, ὑπουργοί, θεολόγοι καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων Βουκουρεστίου καὶ Κισνοβίου καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσκληθεῖς ἐπισήμως.

Τῶν ἐν λόγῳ καινοφανῶν θεωριῶν φορεῖς ἀνεδείχθησαν ἐκ τῶν ἀγορευτῶν κυρίως οἱ καθηγηταὶ Σκριμπάν, Ἰσπίρ καὶ Σαβίν, ἐξ αὐτῶν δ' ὁ τελευταῖος, ὀρμητικώτερος καὶ ἀπροκαλυπτότερος, εἰσηγήθη οὐδὲν πλέον, οὐδὲν ἔλαττον, τὴν ὑποκατάστασιν πάντων τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ εἶπε, λοιπόν, ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βουκουρεστίου κ. Σαβίν, ὅτι «ἡ προσοχὴ ἡμῶν (τῶν ρουμάνων) δέον σήμερον νὰ στραφῆ πρὸς τὰ ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ὅποια, ὅπως κατήντησαν,

οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπλαῖ ἀρχαιολογικαὶ ἀναμνήσεις»· ὅτι τὰ ποίμνια τῶν Πατριαρχείων Κων)πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων εἶνε τόσον ὀλιγάριθμα, ὥστε «πάντα ὁμοῦ νὰ ἦνε τόσα, ὅσα οὐδὲ μᾶς ἐπισκοπικῆς ρουμανικῆς ἐπαρχίας»· ὅτι «εἶνε θλιβερός ὁ ἀγὼν ὁ σήμερον διεξαγόμενος μετὰ τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν περὶ πρωτείων, οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ προβάλλεται ἔτι καὶ τὸ ἱστορικὸν παρελθόν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνεργασία αὐτῶν ἀποβαίνει ἀδύνατος»· ὅτι, «προκειμένου περὶ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὁ φανατισμὸς ἐνίων ὀρθοδόξων εἶναι τόσον μέγας, ὥστε νὰ ἐπιθυμοῦν ἴσως ἐνδομύχως οὗτοι περισσότερον τὴν παπικὴν ἰάτρην, παρὰ τὴν ρουμανικὴν προστασίαν»· ὅτι «ἡ Ρουμανία κατὰ τὸν 15' αἰ. ὑπῆρξεν ἡ προστατὴς τῆς ὀρθοδοξίας, τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Βασιλείου Λούπου συγκαλέσαντος ἐν Ἰασίῳ σύνοδον καὶ προστατεύσαντος ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς»· καὶ—τὸ συμπέρασμα πασῶν τῶν σχετικῶν ἀγορευσέων—ὅτι «εἶναι καιρὸς καὶ πάλιν νὰ τεθῶμεν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρθοδοξίας καὶ νὰ διέλθωμεν τὰ σύνορα τῆς Ρουμανίας, παρέχοντες ἐκ νέου τὴν προστασίαν καὶ τὴν ὑλικὴν μας βοήθειαν εἰς τὴν Ἀνατολήν· ἡ σύνοδος τῆς Ρουμανίας δέον ἀμέσως νὰ ἐπιληφθῆ τοῦ ἱεροσολυμιτικοῦ ζητήματος καί, ἐν συνεννοήσει μετὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, νὰ σπεύσῃ νὰ σώσῃ τὸν Πανάγιον Τάφον. Τὰ πρεσβεῖα—ἐξηκολούθησεν ὁ ρήτωρ—ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς, πρῶτον διότι ἔχομεν ἐπὶ κεφαλῆς ἡμῶν ὀρθόδοξον βασιλέα κληρονόμον τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων..., δεύτερον διότι ἡ ὑλικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἡμῶν θέσις εἶνε πολὺ καλλιτέρα τῆς τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καὶ τρίτον, διότι ὁ κληρὸς ἡμῶν εἶνε πνευματικῶς ἀνώτερος σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου..».

Θὰ ἴσκει βεβαίως καὶ μόνη ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀνωτέρω διὰ νὰ προκαλέσῃ βαθεῖαν θλι-

ψιν εἰς πάντα ὀρθόδοξον προσηκόντως ἐκτιμῶντα τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι τοιαῦται θεωρίαι, ἐπιμόνως ἐν Ρουμανία βλαστάνουσαι καὶ ἐπαναλαμβανόμεναι, μόνον εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας δύνανται νὰ ἀγάγουν καὶ εἰς τὴν δυσαρμονίαν ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὁ κ. Σαβὶν καὶ οἱ ὁμόφρονες ἀσφαλῶς δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στηρίζεται ἐπὶ καθεστῶτος κατωχυρωμένου ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἰδρύθη ὑπὸ τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου καὶ ἡ ἴδρυσις του ἐπεκυρώθη οὐ μόνον ὑπὸ τῆς Α', ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πασῶν τῶν μετέπειτα Οἰκ. Συνόδων, καὶ ὑπὸ τῆς πράξεως τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τοσοῦτους ἤδη αἰῶνας. Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς: τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπ' ἴσης θεμελιούνται ἐπὶ ἀποφάσεων συνόδων Οἰκουμενικῶν, τὰ μὲν δύο πρῶτα τῆς Α', τὸ δὲ τελευταῖον τῆς Δ'. Κατ' ἀκολούθῃαν εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ ἀλλοίωσις τις εἰς τὸ καθεστῶς τῶν Πατριαρχείων, τὰ ὅποια ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς μέσους χρόνους, καθ' ἣν τὰ τρία ταῦτα Πατριαρχεῖα εἶχον στερηθῆ ἐντελῶς τοῦ ποιμνίου των, καὶ αὐτοὶ δ' οἱ πατριάρχαι αὐτῶν διέμενον μακρὰν τῶν ἐκκλησιῶν των. Ἐν τούτοις τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, ὅπερ ἤδρευεν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ μεγάλῃ αὐτοκρατορίας, οὐ μόνον δὲν ἐπεβουλεύθη τὴν ὑπαρξίν των, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αἰῶνας περιέθαλψε καὶ ἐπροστάτευσεν τοὺς ὑπερορίους πατριάρχας, μόνον δὲ τοιοῦτοτρόπως κατώρθωσε νὰ διασώσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ. Ὁ κ. Σαβὶν καὶ οἱ ὁμόφρονες, κἂν ἔτι ἠγνόουν τὸ σημαντικώτατον τοῦτο γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐν βαθεῖα συγκινήσει ἐσημείωσε κατὰ τὸν 15' αἰ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ του ὁ μέγας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, δὲν θὰ ἔπρεπεν ὅμως νὰ τολμῶσι νὰ σκέπτονται καὶ νὰ εἰσηγῶνται τὴν ἀλλοίωσιν καθεστῶτος κατακεκυρωμένου ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αὐτοὶ καθιγγηταὶ ὄντες τῆς θεολογίας, καὶ μάλιστα πανεπιστημιακοί.

Ἄεον νὰ μὴ λησμονῆται, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ πλῆθος τοῦ ποιμνίου καὶ ἡ ὑλικὴ εὐμάρεια

δὲν εἶνε ἐκεῖνα, ἀφ' ὧν ἀπορρέει ἡ δύναμις καὶ ἡ σημασία πατριαρχικοῦ τινος θρόνου, διότι τὰ ἐν λόγῳ Πατριαρχεῖα, ἰδρυθέντα ἀμέσως ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου, ἔχουσι καθ' ἑαυτὰ ἀξίαν καὶ σημασίαν. Ὁ τίτλος μάλιστα τοῦ Πατριαρχείου — διατί νὰ τὸ ἀποκρούσωμεν; — εἰς αὐτὰ καὶ μόνον κυρίως ἀνήκει. Τὰ νεότευκτα πατριαρχεῖα δὲν δύνανται ποτέ, λόγῳ τάχα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ποιμνίου των καὶ τοῦ πλοῦτος των, νὰ καταφθάσουν τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ πνευματικὸν ἦθος τῶν ἐνδόξων ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν-Πατριαρχείων, τὰ ὅποια, ἐκτὸς τῆς μεγάλης ἱστορικῆς των ἀρχῆς καὶ σημασίας, ὑπῆρξαν καὶ τὰ κέντρα τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν ἐποχὴν οὐδ' ἔχνος ὑπῆρχε τῶν νεοτεύκτων πατριαρχείων.

Ἄλλ' ὁ κ. Σαβὶν δὲν παρέλιπε νὰ ὀμιλήσῃ καὶ περὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, ν' ἀναφέρῃ δὲ τὰς πρὸς αὐτὸν βοήθειας τοῦ ἡγεμόνος Λούπου καὶ εἴ τινος ἄλλου. Ἄλλ' ἀγνοεῖ λοιπὸν ὁ κ. καθηγητῆς, ὅτι τὰ πανάγια προσκυνήματα ἰδρυθέντα ὑπὸ τῶν ἐλλήνων αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου καὶ ἐπὶ αἰῶνας συντηρήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ Γένους, καὶ ὅτι ἄνευ τῆς ἐνδόξου Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος θὰ εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἡ Ὁρθοδοξία ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης κοιτίδος τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅτι δὲ δὲν ἐβοήθησαν τὸν Πανάγιον Τάφον μόνον ἡγεμόνες τῆς Ρουμανίας, εἴτε ἰθαγενεῖς, εἴτε Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ ῥώσοι μεγιστᾶνες, καὶ σέρβοι, καὶ πᾶς εὐσεβῆς δυναμὸς νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν προσκυνημάτων ἐπίκουρος; Καὶ πῶς νομίζεται ὅτι τοιαύτη βοήθεια ἀρκεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἰδιαιτέρα ἐπὶ τοῦ ἁγ. Τάφου δικαιοῦματα;

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἄνευ τῆς δεοῦσης προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐπετρόπη νὰ ἐκστομίζωνται τοιαῦται παραδοξότατα σκέψεις καὶ ὅτι αἱ σύντομοι ἡμῶν αὐταὶ ἀδελφικαὶ παρατηρήσεις θὰ συντελέσωσιν, ὥστε νὰ ἐκτιμηθῇ προσηκόντως ἡ ὀρθόδοξος πραγματικότητα. Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ἀδελφὴ ὁμόδοξος ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἐκτιμᾷ μεγάλως τὴν μετὰ τὴν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐνότητα. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶχε καὶ θὰ ἔχῃ τὸ κῦρος του ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὡς σελτὴ αὐτῆς κορυφῆ, ἀσχέτως πρὸς

- 24 Δεκ. Κυρ. πρὸ τῶν Χριστουγέννων:
'Ο Χριστὸς εἶναι ἡ πλήρωσις τῆς προσδοκίας τῶν Ἐθνῶν.
- 25 Δεκ. 'Η Γέννησις τοῦ Κυρίου:
'Η «χαρὰ» τῆς ἐλεύσεως τοῦ «πληρώματος τοῦ χρόνου».
- 26 Δεκ. Μετέορτα Χριστουγέννων:
'Ο «κόσμος» τῆς πλάνης ἐνώπιον τοῦ Αὐτρωτοῦ καὶ τῆς Βασιλείας Του.
- 31 Δεκ. Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων:
'Η «μετάνοια» ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Αὐτρωτοῦ.
- 1 'Ιαν. 'Η Περιτομὴ τοῦ Κυρίου:
'Ο Χριστὸς, «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», εἶναι «κατὰ πάντα ὅμοιος ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας», ὑποτυπὼν τὴν ἀκριβῆ ζωὴν τοῦ λελυτρωμένου.
- 6 'Ιαν. Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια:
'Ο Χριστὸς εἶναι ὁ Ἰῶδς τοῦ Θεοῦ κατὰ πάντα ὁμότιμος πρὸς τὸν Πατέρα, ἄξιος τῆς λατρείας τῶν λελυτρωμένων.
- 7 'Ιαν. 'Η Σύναξις τοῦ Προδρόμου:
'Η περὶ τοῦ «ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ αἵροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» βασικὴ πίστις τῆς Χριστιαν. Ἐκκλησίας.
- 14 'Ιαν. Κυρ. μετὰ τὰ Φῶτα:
'Η ἐν τῷ Χριστῷ μεταστροφή καὶ ἀναγέννησις τῶν πιστῶν.
- 21 'Ιαν. Κυρ. ΙΕ' Λουκᾶ:
'Η συμβολὴ τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν, συνεχιζούσης τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ.

B'.

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΟΙΚΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

- 28 'Ιαν. Κυρ. Τελώνου καὶ Φαρισαίου:
'Ανάγκη περισυλλογῆς καὶ αὐτογνωσίας.
- 4 Φεβρ. Κυρ. Ἀσώτου:
Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκαθοδηγήτου ζωῆς.
- 11 Φεβρ. Κυρ. Ἀπόκρως:
'Ανάγκη μερίμνης διὰ τὸ αἰώνιον μέλλον μας.
- 18 Φεβρ. Κυρ. Τυρογάγου:
'Η Μεγ. Τεσσαρακοστὴ εὐκαιρία ἀρίστη πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν πνευματικῶν μας ἐλλείψεων.
- 25 Φεβρ. Κυρ. Α'. Νηστειῶν:
'Ἐρχομεν προσωπικὴν ἐπαθὴν μὲ τὸν Χριστόν, πάντοτε πρόθυμον, πρὸς τοῦτο;
- 4 Μαρτ. Κυρ. Β'. Νηστειῶν:
'Ανάγκη καθαρῶν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.
- 11 Μαρτ. Κυρ. Γ'. Νηστειῶν:
'Ο Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέτρον τῆς προσπάθειάς μας διὰ τὴν ἠθικὴν τελείωσιν.

18 Μαρτ. Κυρ. Δ'. Νηστειῶν:

Προσοχὴ εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ὀλιγοπιστίας· ἀνάγκη διαρκoῦς τροφοδοτήσεως τοῦ ζήλου.

25 Μαρτ. τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ:

'Η «χαρὰ» τοῦ βαδίζοντος τὸν δρόμον τῆς ἠθικῆς τελειώσεως.

1 Ἀπριλ. Κυριακὴ τῶν Βαῶν:

Τὸ παράδειγμα τοῦ «Ἰούδα» ὡς μᾶς ἐμβάλλει εἰς σκέψεις περὶ τῆς εὐλικρινείας τῆς προσπάθειάς μας.

(Συνεχίζεται)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΜΥΤΙΑΛΗΝΑΙΟΣ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

[10]

34. Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν.

'Η νῦν Μητρόπολις αὕτη, μὴ οὕσα τοιαύτη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐνώσεως, ἐσχημάτιζε τὰς δύο ἐπισκοπὰς, 1) Τρίκκης καὶ 2) Σταγῶν, ὑποκειμένης τῇ Μητροπόλει Λαοίση. Ἐκλεγέντος ἐν ἔτει 1894 νέου ἐπισκόπου Τρίκκης, ὠνομάσθη ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη «Ἀρχιεπισκοπὴ Τρίκκης», ὡς ἔδρα τοῦ νομοῦ Τρικαλῶν. Ἐν ἔτει 1900 ἠνώθη αὕτη μέρος τῆς ἐπισκοπῆς Γαρδικίου καὶ ἡ τῶν Σταγῶν/τοιαύτη, καὶ οὕτως ἐγένετο ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὸν σημερινὸν τίτλον. Ἀπὸ τοῦ 1922 διατελεῖ Μητρόπολις.

α) Ἐπίσκοποι Τρίκκης.

- 1) Μελέτιος 1876—1886.
- 2) Προκόπιος Κουκουλάρης 1894—1904.
- 3) Ἀνθίμος Παντελάκης 1907—1914.
- 4) Πολύκαρπος Θωμᾶς 1914—.

β) Ἐπίσκοποι Σταγῶν.

Μελέτιος 1880—1892.

γ) Ἐπίσκοποι Γαρδικίου.

Γρηγόριος 1877—1884.

Οὕτω τελευτᾷ ἡ σειρά τῶν Ἐπισκοπῶν τῆς Παλ Ἑλλάδος, περὶ ὧν καὶ μόνων ἐνταῦθα ὁ λόγος. Αἱ ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐντεῦθεν ἐπελθοῦσαι εἰς αὐτὰς μεταβολαὶ καὶ δὴ ἡ διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1852 διαίρεσις αὐτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς οὐχὶ ἀνεπιτυχῆς, ἀν μάλιστα ληφθῆ ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός ὅτι οἱ συντάκται τοῦ νόμου ἐκείνου, ὡς καὶ τῶν κατόπιν παρεμφερῶν, ἀντεμετώπιζον τὴν δυσκολίαν ἣτις ἐδημιουργεῖτο ἐκ τοῦ ὅτι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀνεγνώριζον ὡς ἐπιβαλλομένην τὴν, κατὰ τὸ δυνατόν, διατήρησιν τῶν ἱστορικῆς σημασίας τίτλους φερουσῶν Ἐπισκοπῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀφωρμῶντο ἐκ τῆς οὐχὶ ἀνευ λόγου, ἀλλως τε, ἀρχῆς ὅπως περιορισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐπισκοπῶν ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰς πραγματικὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας τῶν πληθυσμῶν τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἐπικρατείας.

Πολλῆς ὁμως προσοχῆς ἀξία τυγχάνει ἡ βραδύτης, μεθ' ἧς ἐπληροῦντο αἱ ἔδρα τινῶν τῶν χρονονοσῶν, ἰδίᾳ κατὰ τὸ πρὸ τοῦ 1900 διάστημα, Ἐπισκοπῶν, ὧν τινες οὕτω παρέμειναν σχολάζουσαι ἐπὶ μακρᾶν

σειράν ἐτῶν, τινές δὲ καὶ δεκαετηρίδων (Γόργυνος, Καλαβρύτων κ.τ.λ.). Ἡ τοιαύτη, τόσον ἐπιζήμιος διὰ τὰ συμφέροντα—πνευματικὰ καὶ ὕλικὰ—τῆς ἀκεφάλου ἐπὶ μικρὸν χρόνον διατελούσης ἐκκλησιαστικῆς περιοχῆς καὶ ἀντικανονικῆ¹, ἄλλως τε, στέρησις τοῦ φυσικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ μόνου κανονικοῦ ποιμέ νος καὶ κυβερνήτου τῆς Ἐπισκοπῆς, μὴ δυναμένη βεβαίως νὰ δικαιολογηθῆ δι' ἄλλειψιν τῶν καταλλήλων πρὸς ἀναγόμεναι προσώπων, πιθανῶς ἴσως νὰ ὀφείλετο εἰς τὴν δυσχέρειαν τῆς συνόδου πρὸς ἐκλογὴν λόγῳ τῶν τυχόν ὑφισταμένων πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἰσοξίου κατὰ πάντα ὑποψηφίων, ἂν μὴ, τὸ καὶ πιθανώτερον, δέον ν' ἀναζητηθῆ εἰς παρεμβάσεις πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς προσωπικοτήτων πᾶν ἄλλο βεβαίως ἢ τὰ ἀληθῆ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντα ἐξυπηρετούσης².

Τέλος, ὡς πρὸς τοὺς κατὰ καιροὺς ἀναδειχθέντας Ἐπισκόπους, ὧν τὰ ὀνόματα πιθήλασαν ἀνωτέρω πρὸ ἡμῶν ἐν ἀλεπαλλήλοις καταλόγοις, πρέπει ν' ἀνομολογηθῆ ὅτι οὗτοι ζωηρὰν αἰσθανόμενοι ἐν ἑαυτοῖς τὴν πρὸς τὸ ποιμνιον ἀγάπην, διὰ τῆς χριστιανοπροποῦς καὶ κατὰ πάντα προσηκούσης εἰς τὸ ἑαυτῶν ἀξίωμα πολιτείας παρέστησαν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα εὐσεβείας καὶ ἐναρέτου βίου εἰς τὸν ὑπ' αὐτῶν ποιμανόμενον κληρὸν τε καὶ λαόν.

Καυλῆγοντες δὲ θὰ ἠδιονάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, ἂν μεταξὺ αὐτῶν ὀλίγοι ἴσως κατ' ἀριθμὸν διεκρίθησαν ἐπὶ ἐκτάκτω ἐπιστημονικῇ περιφανείᾳ ἢ συγγραφικῇ δαψιλείᾳ, πολλοὶ ὅμως ἀνέπτυξαν κηρυκτικὴν καὶ ἄλλην, ποιμαντικὴν καθόλου, δρᾶσιν ἀξιέπαινον, πάντες δὲ ἀνεξαρέτως ὑληρῶσαν πιστοὶ καὶ γνήσιοι θεματοφύλακες τῆς ἡν ἀνεδέχθησαν ἱεραῆς παρακαταθήκης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τὰς εἰς ἔλαχον παροικίας.

(Τέλος)

Ι. Σ. ΜΠΟΥΑΣ

1. Κανὼν ΚΕ'. τῆς ἐν Χαλκιδ. Δ'. Οἴκουμ. Συνόδου «..... ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ, ἐντὸς τριῶν μηνῶν γίνεσθαι τὰς χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων, εἰ μήποτε ἄρα ἀπαραιτήτος ἀνάγκη παρασκευάσοι ἐπιταθῆναι τὸν τῆς ἀναβολῆς χρόνον. Εἰδὲ μὴ τοῦτο ποιήσοι (ὁ Μητροπολίτης), ὑποκείσθαι αὐτὸν ἐκκλησιαστικοῖς ἐπιτιμίαις». Γ' Α. Πάλλη καὶ Μ. Ποτλῆ ἐνθ. ἀνωτ. τομ. Β'. Ἀθήνησι 1852 σελ. 273.

2. Περβ. «Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς τοῖς Κυριοῖς Βουλευταῖς τῆς ΙΓ'. περιόδου». Ἐν Ἀθήναις 1892 σελ. 10—12.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πρὸ τῶν ἐορτῶν

Πλησιάζουν αἱ μεγάλαι χριστιανικαὶ ἐορταί, αἱ τόσην σκορπιζουσαι ἀγαλλίασιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, καὶ καλούμεθα νὰ συντελέσωμεν εἰς ἕκαστος κατ' ἴδιαν καὶ πάντες ὁμοῦ, ὥστε τὴν διάχυστον αὐτὴν χριστιανικὴν χαρὰν νὰ μὴ διακόψῃ δυσθυμία καὶ μελαγχολία καὶ θλίψις μηδ' ἐνὸς ἐκ τῶν ἡμετέρων πλησίον. Δυστυχῶς αἱ ἡμέραι τῆς μεγάλης παγκοσμίας κρίσεως, ἢ ὅποια σπονδαῖας ἔθιξε καὶ ἡμᾶς, δὲν παρήλθον ἀκόμη, ἔχομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐδῶ τὰς μεγάλας τῶν ἀνέργων καὶ ἐνδεῶν φάλαγγας, αἵτινες χρῆζονται ἀμέσου προνοίας καὶ τῆς πο-

λιτείας καὶ τῶν ἰδιωτῶν. Ὑπάρχει κόσμος πολλὸς κυριολεκτικῶς πεινῶν, κάκιστος δὲ σύμβουλος εἶνε ἡ πείνα. Ἡ πείνα ἐξωθεῖ εἰς τὴν κλοπὴν, εἰς τὴν βλασφημίαν, εἰς τὴν ἐπανάστασιν, εἰς τὴν ἀπελπίσιν. Ἀλλὰ τοιαῦται ἐκρήξεις εἶνε ὀλέθριαι καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ διὰ τοὺς εὐημεροῦντας, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει τὸ καθήκον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης δὲν θὰ πρόπη νὰ ἐπιτρέψῃ παρομοίως παραφροσύνας ἐν ἡμέραις, καθ' ὧς μῦνον ἢ χαρὰ δέον εἰς πάντων τὰς ψυχὰς νὰ κυριαρχῆ. Ἄς συντελέσωμεν λοιπὸν πάντες εἰς τὴν παραμύθησιν τῶν πορευμένων ψυχῶν, εἰς τὴν ἀτακούφισιν τῶν ὀπωσθίποτε δεομένων, διότι ὁ Θεὸς ἔλαβε σώματα ἑπὶ πάντων ἡμῶν, ἵνα πάντας ἀναπαύσῃ καὶ σώσῃ, ἵνα εἰς πάντων τὰς ψυχὰς ἐγκαθιδρύσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἰλαρότητα.

Ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος.

Πρὸ πλείστων γενεῶν εἶπεν ἡ Σοφία Σειράχ: «ἀρχὴ πάσης χρείας εἰς ζωὴν ἀνθρώπων ὕδωρ, πῦρ καὶ σίδηρος, καὶ ἄλας, καὶ σεμίδαλις πυροῦ, καὶ μέλι, καὶ γάλα, αἷμα σταφυλῆς, καὶ ἔλαιον, καὶ ἱμάτιον». Αὐτὰ τὰ πράγματα ἢ κοινῇ πάντων πείρα γνωρίζει ὡς κύρια καὶ κεφαλαιώδη κοινόχρηστα πρὸς στήριξιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δὲν περιελήφθη εἰς ταῦτα καὶ ὁ χρυσός, ἢ ἄλλο τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων θεωροῦνται βαρύνιμα. «Ταῦτα πάντα», λοιπὸν,—κατὰ τὴν Σοφίαν—, «τοῖς εὐσεβέσιν εἰς ἀγαθὰ», ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ Κύριος ἐξελέξε τὰ ὀρατὰ σημεῖα πρὸς μετάδοσιν τῆς θείας του χάριτος ἐν τοῖς μυστηρίοις. Καὶ διὰ τὸ μέγα μυστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσέλθουν κατὰ τὴν κοσμοχαρμόσενον τῶν ἡμερῶν τούτων ἐορτῆν, τὸ μυστήριον τῆς θείας Ἐὐχαριστίας, ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησε τὰ κοινότατα ταῦτα: τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον, ἀντὶ παντὸς ἄλλου κατ' ἀνθρώπον «πολυτίμου» στοιχείου. Καὶ ἡ εὐσεβὴς σκέψις διείδεν ἐν αὐτοῖς βαθεῖαν διδακτικὴν ἐννοιαν. Ὁ κοινὸς ἄρτος λαμβανόμενος ὡς τροφή ἀποβαίνει συστατικὸν τοῦ ἡμετέρου σώματος, ὁ δὲν Ζῶν Ἄρτος τῆς Εὐχαριστίας μεταλαμβάνόμενος μεταδίδεται θυμαστικῶς ὡς ζωὴ, ἀποβαίνει κοινωνία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, διότι «ὁ τρώγων με κἀκεῖνος ζήσεται δι' ἐμέ». Πρὸς δήλωσιν λοιπὸν τούτων τῶν ἐννοιῶν τῆς μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς δι' αὐτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ κοινῶ ἄρτον χρησιμοποίησις ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀποβαίνει ἐδνοήτως χαρακτηριστικὴ, Ἐξ ἄλλου ὁ οἶνος εἶνε τὸ στοιχεῖον τὸ κατ' ἐξοχὴν πρόσφορον πρὸς παράστασιν τοῦ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἐκχυθέντος αἵματος τοῦ Κυρίου· ἀμφοτέρω δέ, ἐν συνδυασμῶ, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος,—τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου—ἐσθιόμενα καὶ πινόμενα ἐν τῷ μυστηρίῳ, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλουσιν. Ἄλλ' ἐπι τούτοις ἐκάτερον τῶν στοιχείων, τὸ μὲν ὡς σύνθεσις πολλῶν κόκκων σίτου, τὸ δὲ ὡς ἐκχύλισμα ἐκ συγκροτήματος πολλῶν ραγῶν σταφυλῶν, δύναται νὰ συμβολίζον τὴν συμπαγῆ τῶν πιστῶν ἀλληλέγγυον κοινωνίαν ἐν τῇ πρὸς τὸν ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοθυσιασθέντα Σωτῆρα ἐνώσει, ἐἰ ἀγάπη στενῆ καὶ διηρηκεῖ. Ὁ

ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, μικρὰ καὶ κοινὰ καὶ ἀσίμωτα, κατὰ τὸ φαινόμενον ἄλλὰ διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου μαθητὰς πολυτιμότερα πάσης κατὰ γῆτρον ἀνθρώπου πολυτιμότητος. Προσκομίζοντες τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον ἵνα μεταβληθοῦν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἄπερ ἐκεῖνος ἔλαβεν εἰς χεῖράς του ποιήματα ἦσαν κοινότατα πράγματα ἄλλὰ συγχρότως γνωρίζομεν ἀπὸ τὰ κοινὰ, τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τὰ ταπεινά, τὰ διδασκόμεθα ὑψηλά, ἐσωτερικώτατα καὶ ἀρρήτως σπουδαῖα ἔξω τοῦ μυστηρίου, εἶνε ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς στήριξιν τῆς φυσικῆς ζωῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ, ἀποβαίνον ἢ «ἀληθῆς βρωσίς καὶ πόσις», ἢτοι ζωὴ ὑπερφυσική, «ζωὴ εἰς τὸν αἰῶνα».

† Ο Ζακύνθου Διονύσιος.

Ὁ ἀείμνητος Μητροπολίτης Ζακύνθου Διονύσιος Πλασίας, κατὰ κόσμον Δημήτριος, γεννηθὴς εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Κούγκεσι τῆς ἡσού Ζακύνθου τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 1852 ἀπὸ γονεῖς μικροκτημοτίας. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐπέδειξε ζῆλον καὶ κλίσιν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ τὰ θερηκευτικά, δι' ὃ καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη κατετάγη ὡς μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Διονυσίου τῶν Στροφαδῶν μετονομασθεὶς Διονύσιος. Συγχρότως παρηκολούθει καὶ τὰ μαθήματα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ζακύνθῳ. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῶν ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ ἐξῆλθε διδάκτωρ τῆς Θεολογίας, ἀργότερον δὲ ἔλαβε καὶ τὸν τίτλον τοῦ ὑψηροῦ διὰ τῆς διατριβῆς του «Παράστασις τῆς Λειτουργίας κατὰ τὴν Κ. Διαθήκην» (ἐν Ἀθήναις 1886). Ἐπιστρέψας εἰς Ζακύνθον ἀνέλαβε τὸ ἱερόν κήρυγμα ἰδίᾳ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πολυούχου. Μετ' ὀλίγον χειροτονηθεὶς διάκονος καὶ Προσβύτερος παρὰ τοῦ μακαρίτου τότε Ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου Διονυσίου Λάτα, προσεκλήθη ὡς ἐφημέριος τῆς ἐν Λοιδίνῳ ὁρθοδόξου ἑλλην. κοινότητος, ἐνθα ἐπὶ 12ετίαν περίπου ποιμένας τὴν χριστ. κοινότητα ἐτίμησε τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς 12ετίας ταύτης περιῆλθεν ὄλα τὰ μεγαλύτερα θεολογικὰ κέντρα τῆς Γερμανίας ἰδίως καταγινόμενος εἰς μελέτας θεολογικάς. Ἀποθαιόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λάτα ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ χειροτονηθὴς τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1894 Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου. Τῇ 13 Δεκεμβρίου 1894 μεταβὰς εἰς Ζακύνθον ἀνέλαβε τὰ ρεῖα καθήκοντά του. Ἐκτοτε ἐπὶ 39 συνεχῆ ἔτη ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ζακύνθου. Πολλὰκις προσκλήθεισ ὡς τακτικὸν μέλος ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ ἀριστίνδην καὶ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, διεκρίθη διὰ τὸ συντηρητικὸν καὶ ἐμπερισταμένον τῶν γνωμῶν του καθιστάμενος οὕτως ἀντικείμενον σεβασμοῦ τῶν συναδέλφων του. Ὁ μεταστὰς ἐπῆρξεν ἰσὸδειγμα ἀληθοῦς ποιμενάρχου, μορφῆ σεβασμίας, τύπος εὐγενείας, εὐπροσηγορίας καὶ γλυκύτητος ἐμπνεῶν τὸν βαθὴν σεβασμὸν πρὸς πάντας, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς συμπατριώτας του Ζακυνθίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰσραηλῖται καὶ

οἱ ἀλλόδοξοι βαθέως αὐτὸν ἐτίμων. Ὁ αἰόδιμος ἱεράρχης ὑπῆρξε βαθὴς μελετητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ κάτοχος πολλῶν γλωσσῶν, δόκιμος δὲ χειροστής τοῦ καλὰμου, ἐλεθμῶν καὶ φιλάνθρωπος, ταῦτοχρότως δὲ ἀξιοπρεπῆς καὶ ἄνθρωπος, κατεῖχεν ὄλως διακεκομμένην θέσιν ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ.

† Ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος.

Ὁ ἀείμνητος Μητροπολίτης Γρεβενῶν Νικόλαος κατήγετο ἐκ Γρεβενῶν ἐκ τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας Παπανικολάου. Ἐγεννήθη τὸ 1883 ἐν Σιατίστῃ, ἐσπούδασε δ' ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης ἐπὶ τριετίαν, διότι ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ ἕνεκα ἀσθενείας. Ἐχειροτονηθὴς Διάκονος ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀγαθαγγέλου καὶ ἐχορηγήσεν ἐπὶ σειρῶν ἐτῶν Πρωτοσύγκελλος τοῦ τότε Μαρωνεῖας καὶ τελειταῖως Καισαρείας Νικολάου. Ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μαρωνεῖας διακονῶν, συνελήφθη τὸ 1913 ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ ἀπήχθη ὡς ὄμηρος εἰς Βουλγαρίαν μετ' ἄλλων ὁμογενῶν, τὰ πάνδεινα ὑπόστας. Ἐχειροτονηθὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ Μάρτιον τοῦ 1918 Ἐπίσκοπος, ὑπὸ τὸν τίτλον Νεαπόλεως, μεταβὰς δ' εἰς Καισάρειαν ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ Ἐπίτροπος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει παραμένοντος Γέροντός του Καισαρείας Νικολάου, ἔδρασεν ἐκεῖ ἐθνωφελέστατα καὶ ἐκκλησιαστικώτατα ἐπιτρία περίπου ἔτη, ἐκεῖθεν δὲ ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ Κεμὰ καὶ μετὰ μυρίους κινδύνους, ὀδοιπόρῳ, ὄψιν ζόμενος καὶ προσηλακισόμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων κατώρθωσε καὶ ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τῷ 1921 διωρίσθη Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σιδηροκάστου (Μελενίκου), καὶ τῷ 1924 κατεστάθη Μητροπολίτης Γρεβενῶν, ποιμένας τὴν Ἐπαρχίαν ταύτην μέχρι χθές. Αἱ ἐπαιελημέναί κακουχίαι ἀφῆκαν ἴχνη διαβάσεως ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ του καὶ τελευταῖον μετὰ τρίμηνον περίπου πάλην πρὸς καρδιακὴν καὶ νεφρικήν νόσον, ὑπέκλυεν εἰς τὸν θάνατον. Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀνένδοτον δραστηριότητά του καὶ ἄκραν ἐπιμέλειαν εἰς τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, ὁμολογῶν τὴν εὐσέβειάν του καὶ τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμόν του, θριάσας μετὰ πολλῆς τῆς ἀνταπαρνήσεως τὸσόν ἐν Μαρωνεῖα, ἐν Θάσῳ καὶ Γκιουμουλτζίνῃ, ἐν Καισαρείᾳ καὶ ἐν Σιδηροκάστῳ, ὅσον καὶ ἐν Γρεβενοῖς, καταλιπὼν πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ὑπηρετήσεν, ἀρίστια ἐντυπώσεις, καὶ ἀγαπώμενος καὶ ἐκτιμώμενος παρὰ πάντων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα, ἐκτὸς τῶν διοικητικῶν ἐπιτημάτων ἐξετάσασα, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ πρὸς ἔκδοσιν παρασκευασθὲν κείμενον τῶν ἱερῶν Λειτουργιῶν.

— Ἀπὸ ἡμερῶν ἀσθενῶν ὁ Μητροπολίτης Γρεβενῶν Νικόλαος καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ νοσηλευόμενος ἐκ μεσημβρίας, ὡς ἀνήγγειλεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν Μακ. Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ γενήσεται σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τῆς ἁγίας Σοφίας, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, ὅστις διὰ τηλεγραφήματος τοῦ Μακ. Προέδρου παρεκλήθη ἵν' ἀν-

τιπροσωπεύσει και την Ἱερὰν Σύνοδον. Πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀνήγγειλεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τηλεγραφικῶς τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου Μητροπολίτου Γρεβενῶν Νικολάου. Τοποτηρητῆς τῆς χηρευσάσης ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Οἰκονόμος Ἰωάννης Θεοδορίδης.

—Μετά τὸ μεσονύκτιον τῆς Παρασκευῆς ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, μετὰ ὀλιγοήμερον νόσον, ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν, ὁ Μητροπολίτης Ζακύνθου Διονύσιος, μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ λειψανὸν αὐτοῦ ἀπετέθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Ἐλευθερίου, ὅπου μεταβὰς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τρισάγιον, θὰ μεταφρεθῆ δὲ εἰς Ζάκυνθον πρὸς ταφὴν, μετὰ τὴν κηδείαν, ἣτις θὰ τελεσθῆ αὖριον τὴν 3ην μ. μ. ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ.

—Τοποτηρητὴν τῆς χηρευσάσης ἱ. Μητροπόλεως Ζακύνθου διώρισεν ὁ Μακ. Πρόεδρος τὸν Ἀρχιμανδρίτην Διονύσιον Μαυρίαν, ὅστις, ἀφικόμενος ἐν τῷ μεταξὺ εἰς Ἀθήνας, θὰ συνοδεύσῃ τὸν νεκρὸν εἰς τὴν νῆ ὄν.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος σήμερον χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀοιδίμων Μητροπολιτῶν Ζακύνθου Διονυσίου καὶ Γρεβενῶν Νικολάου.

—Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Μακ. Πρόεδρος θὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σωτηρίου περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀγιογραφικοῦ Λευκώματος.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Σισανίου, Τοποτηρητοῦ τῆς ἱ. Μητροπόλεως Καστορίας, ἐνέκρινε τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Χριστοῦ Τραϊκοῦ διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Κοντρορόπη.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ πρότασιν 1) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης ἐνέκρινε τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Δημητρίου Λεοντάρη διὰ τὸ παραμεθόριον χωρίον Σταυροχώριον, 2) τῆ προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας τὴν χειροτονίαν τοῦ Θωμᾶ Μπάγκα διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Νάρκισσον, 3) μετὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου τὴν χειροτονίαν τοῦ Βλασίου Βλαδένη διὰ τὸν ξενόφωνον συνοικισμὸν Θρακικόν, 4) τῆ προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών τὴν χειροτονίαν τοῦ Σεφράνου Παπασεφράνου διὰ τὸ σλανόφωνον χωρίον Πεποτιάν καὶ 4) μετὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Βερροίας τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Βασιλείου Φωτοπούλου διὰ τὸν ξενόφωνον συνοικισμὸν Κοῦκον.

—Κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης καὶ αἰτήσεως τοῦ ἱερᾶς Βασιλείου Συγκ. περὶ χορηγήσεως αὐτῷ μνηνιαίας ἀδείας ἀποδημίας εἰς Μαρόκον πρὸς τέλεσιν τῶν γάμων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἡ Ἱ. Σύνοδος παρεκάλεσε τὸ Ὑπουργεῖον, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς τοῦτο.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐχορήγησε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Θηβῶν τῆ αἰτήσει αὐτοῦ πενθήμερον ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας διὰ λόγους ὑγείας.

—Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κατόπιν ἐγγράφου προτάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος περ ἀπονομῆς χάριτος εἰς τὸν ἱερέα Κωνσταντῖνον Κότσιφαν διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς αὐτοῦ παρεκλήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ σχετ. Διατάγματος.

—Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς μεταβὰς εἰς Τρίπολιν κατὰ τὸ πρῶτον δεκάημερον τοῦ λήξαντος μηνὸς προέστη τῆς τελετῆς τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τῆς κορασιακῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, ἀνεγερθησομένης δαπάνῃ τῆς ἐνοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς ἀπὸ δεκαετίας ἐν διαφόροις οἰκίμασι μέχρι σήμερον λειτουργούσης. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος πλὴ. Ἡ Α. Σ. ἐν προσλαλιᾷ ἐξιστόρησε συντόμως τὰ τῆς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν προνοίας τῆς πόλεως καὶ τοῦ φιλανθρωποῦ σοματείου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, πρὸς ἣν ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλη-

σίας καὶ ἠλόγησε τὸ ἔργον αὐτῆς, ὅπερ συντρέχουσι καὶ οἱ ἐξ Ἀρκαδίας φιλοπάτριδες πολιτευόμενοι καὶ ἄλλοι διὰ γενναίων χρηματικῶν εἰσφορῶν.

—Ὁ λαὸς τῆς Χίου ἐσπευσεν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 10 Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. νὰ ὑποδεχθῆ τὸν νέον ποιμενάρχην του Σεβ. Μητροπολίτην Χίου κ. Ἰωακείμ, ὅστις ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Χίου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς γραμμῆς «Λέσβος». Παρὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας, πλῆθος λαοῦ καὶ πλείστοι ἀντιπροσωπεῖται ἐκ διαφόρων κοινοτήτων, ἐν αἷς τοῦ Δήμου Βροντάδων, τῶν κοινοτήτων Καρδαμύλων Εὐφημιανῶν κλπ., ἐσπευσαν εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη των καὶ χαιρετίσουν τὸν νέον πνευματικὸν των πατέρα. Ἄμα τῷ καιάπῳ τοῦ ἀτμοπλοίου περὶ τὴν 7ην πρωϊνὴν ἀνήλθον ἐπ' αὐτοῦ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως μετὰ τοῦ ἱ. κλήρου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, ἐπιτροπὴ ἐκ μελῶν τῆς ἀνωτέρας ἐνοριακῆς ἀντιπροσωπείας, ὁ διοικητῆς τοῦ 23 τάγματος, ὁ λιμενάρχης, ὁ τελωνεὺς καὶ πλείστοι ἐγκριτοὶ πολῖται, ὅπως ἀσπασθῶσι τὴν δεξιάν τοῦ σεβ. μητροπολίτου καὶ εὐχηθῶσιν αὐτῷ τὸ ὡς εὖ παρέστη. Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὴν Α. Σεβασμιότητα προσεφώνησεν ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας Χίου ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Μιχ. Κοντολέων, ἀπήντησε δὲ δι' ὀλίγων ὑπὸ προφανοῦς κατεχομενος συγκινήσεως ὁ σεβ. Μητροπολίτης, τονίσας ὅτι ἀναλαμβάνων τὴν διακονίαν τῆς ἱ. μητροπόλεως Χίου κύριον καὶ πρώτιστον μέλημα θὰ ἔχῃ τὴν μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης ἐξυπηρέτησιν τοῦ τε κλήρου καὶ λαοῦ. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπεδέχθη τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐν τῇ ἀποβάσθῃ ὁ δημοαρχὼν Χίου, αἱ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος λαοῦ, διμοῖρια δὲ τοῦ 23 τάγματος παραταγμένη ἀπέδωκε τὰς νενομισμένας τιμὰς. Πεζῆ ἡ Α. Σεβασμιότης συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ συρρεῦσαντος πλήθους μετέβη εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον ὅπου καὶ ἀνεπαύθη. Περὶ τὴν 10ην π. μ. ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῶν Ἀγ. Βίκτωρος, Μηνᾶ καὶ Βικεντίου ἐγένετο μετὰ κροῦσιν τῶν κωδῶνων ἀπασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως Χίου καὶ μετὰ πάσης ἐπιβλητικότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως. Τὴν Α. Σεβασμιότητα φέρονται τὰ ἱερά ἄμφια συνάδουσαν ἐν ψαλμοῖς οἱ ἱεροψάλται καὶ οἱ ἱερεῖς, ὡς καὶ τὰ μέλη τῆς ἀνωτέρας ἐνοριακῆς ἀντιπροσωπείας, καὶ διάφοροι ἐγκριτοὶ πολῖται ἐκ τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν ὅπου καὶ ἀνήλθε τὸν δεσποτικὸν θρόνον. Ἐν μέσῳ λαοῦ ἐνθουσιῶντος καὶ ἀσπυκτικῶς πληροῦντος τὸν ἱερὸν ναὸν ἐβάλλη ἡ ἀκολουθία τῆς ἐνθρονιστηρίου τελετῆς, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἀνεγγνώστη ἀπ' ἄμβωνος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ πανοσ. ἀρχιμ. Μιχ. Κοντολέοντος τὸ γράμμα τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν κλήρον καὶ τὸν λαόν, τὸ ἀγγέλλον τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μητροπολίτου Χίου. Ἀκολουθῶς προσεφώνησαν τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐκ μέρους τῆς ἀνωτέρας ἐνοριακῆς ἀντιπροσωπείας ὁ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς δικηγόρος κ. Ἱ. Χανιώτης διὰ προσλαλιᾶς πλήρους ἐξάσεως. ὁ κ. Σ. Γανιάρης ἐκ μέρους τοῦ χιαοῦ λαοῦ καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἱ. κλήρου ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Ἡλ. Αἰναρῆς καὶ τελευταίως ὁμίλησεν πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης. Μετὰ τὴν τελετὴν καὶ τὸ χειροφίλημα ἡ Α. Σεβασμιότης συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κλήρου, τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ ὠδηγήθη καὶ πάλιν εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον, ἐνθα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδέχετο τοὺς ἀθρόους προσερχομένους ὅπως ὑποβάλωσιν τὰ σέβη καὶ τὰς εὐχὰς των ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ ἐκλογῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Καθ' ἡ ἀναγράφει ἡ «Ὁρθοδοξία» Κων)πόλεως περὶ μεσοῦντα τὸν παρελθόντα μῆνα ἀφίκετο εἰς Κων)πολιν ὁ σεβ. μητροπολίτης Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας κ. Γραβριήλ Δόξιτις πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου διὰ διάφορα ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὠρίσθη εἰδικὴ ἐκ συνοδικῶν μελῶν ἐπιτροπὴ πρὸς συζήτησιν. Ὁ σεβ. Μαυροβουνίου εἶνε τράφιμος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τοῦ πτυχίου τῆς ὁποίας ἤξιώθη τῷ 1909.

—Τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσεφῆθη καὶ ὁ σεβ. ἐπίσκοπος Γερβαλιῶν Χάρολδ Μπάξτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ο τοποτηρητής του αρχιεπισκοπικού θρόνου Κύπρου σεβ. μητροπολίτης Πάφου κ. Λεόντιος απαντών εις την επιστολήν του απικιακού γραμματέως, δι' ης απεκλείετο ή επάνοδος των υπερορίων κυπρίων ιεραρχών εις την νήσον προς συγκρότησιν τῆς Ι. συνόδου καὶ κανονικὴν διενέργειαν τῶν τῆς ἐκλογῆς νέου Ἀρχιεπισκόπου, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη «ἤλθεν ὡς ἀπροσδόκητος διάψευσις βεβλίων ἐλπίδων ἡμῶν τε καὶ ἁπαντος τοῦ πληρώματος τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας», πάντων προσδοκῶντων ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου ἡδύνατο νὰ θεωρηθῆ «ὡς πλήρως δεδικαιολογημένη καὶ εὐθετος εὐκαιρία ὡπως ἡ βῆτιμος κυβερνήσις σπεύσῃ ἵνα δείξῃ τὴν τιμὴν αὐτῆς πρὸς τὴν δεινῶς δοκιμαζομένην Ἐκκλησίαν Κύπρου». Διὰ τοῦτο ὁ τοποτηρητής, ἐκφράζων τὴν θλίψιν τῆς ὅλης κυπριακῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἐσημείωσεν περαιτέρω ὅτι ἐξαιρουμένη αὕτη νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ μετατραπῇ ἡ γνώμη τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως, λαμβανοῦσης ὑπ' ὄψιν τὴν ἄνευ προηγουμένου περιστασιῶν τῆς σεβασμίας ταύτης Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ εἰς τὴν ἐπιστολήν ταύτην τοῦ τοποτηρητοῦ ἐλήφθη ἐκ τοῦ κυβερνεῖου ἡ πληροφορία ὅτι «ἡ ἀπόφασίς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀναθεωρηθῆ» καὶ ὅτι «ὁ κυβερνήτης πέποιθεν ὅτι ἄλλα μέσα θὰ ἐξευρεθῶσιν ἵνα λύσῃ τὴν δυσκολίαν ἐν τῇ ὑποθέσει τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἐκλογῶν», ὁ σεβ. τοποτηρητής ἀνεκοίνωσεν ταῦτα τοῖς ἐν ὑπερορίᾳ ἀρχιερεῖσι, δι' ἐγκυκλίου δ' αὐτοῦ πρὸς τὸν κληρὸν καὶ τὸ πλῆρωμα τῆς κυπριακῆς Ἐκκλησίας ἀνηγγεῖλε τὴν κοινῇ πάντων τῶν ἀρχιερέων ἀποφάσιν ἰναβόλην τῆς ἐκδόσεως ἐκλογικῆς ἐγκυκλίου, προέτρεψε δὲ πάντας ὡπως εἴχωνται «ἵνα ὁ Κύριος ἀνατεῖλῃ κρείσσονας ἡμέρας πρὸς ἀρίστην διευθέτησιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν συμφώνως πρὸς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας».

Ἡ θροנית ἐπιτροπεία ἀπεφάσισεν ὅπως, συμφῶν τῷ Καταστατικῷ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἡ καταλήφθησα περιουσία τοῦ ὁσιδίου ἀρχιεπισκόπου, ἀνερχομένη εἰς £ 3,500, μὴ ὑπαρχούσης διαθέσιμης αὐτοῦ, διανεμηθῆ ἐξ ἡμισείας μεταξὺ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν κληρονόμων τοῦ μεταστάτου, δηλωσάντων ὅτι παρατιοῦνται πάσης ἀξιώσεως ἐπὶ τῆς ἐκ 1000 τόμων βιβλιοθήκης τοῦ ἀδελφοῦ των ὑπὲρ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἵνα ἀποτελέσῃ ἴδιον παράστημα τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς ὡς «βιβλιοθήκη Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου Γ'».

Ὁλόκληρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 22 φύλλον τοῦ «Ἀπ. Βαρνάβα» (ἐκ σελ. 52) εἶνε ἀφιερωμένον εἰς τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν τελευτήν τοῦ ὁσιδίου Ἀρχιεπισκόπου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐν Κισνοβίῳ τῆς Βεσσαραβίας περὶ λήγοντα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον συνεκροτήθη τὸ δ' συνέδριον τῶν ρουμάνων ὀρθοδόξων ἱεραποστολῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου Βεσσαραβίας σεβ. κ. Γουρίου, μετέσχον δ' αὐτοῦ ἱκανοὶ ἐπίσκοποι καὶ θεολόγοι καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων Βουκουρεστίου καὶ Κισνοβίου. Τὸ συνέδριον διήρκεσεν ἐπὶ τετραήμερον, διάφοροι δ' ὁμιληταὶ εἰσηγήθησαν ἐπὶ θεμάτων, ὅλα «τὰ προβλήματα τῆς ἱεραποστολῆς ἐν τῷ νεωτέρῳ κόσμῳ καὶ τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα» (Ἐπίσκ. Τίτος Σεμέντρια, βικάριος τοῦ Πατριάρχου καὶ διευθυντῆς τῆς Ι. Συνόδου), «αἱ σύγχρονοι μυστικιστικαὶ αἰρέσεις καὶ τὰ παρόμοια ρεύματα» (Κράϊνικ, καθηγητῆς τῆς νεωτέρας ἐκκλησ. φιλολογίας), «ὁ ἐκ τῆς ἀθείας κίνδυνος καὶ τὰ κατ' αὐτῆς μέτρα» (Σαβίν, καθηγητῆς τῆς Ἀπολογικῆς), «ἡ ἐξωτερικὴ ρουμανικὴ ἱεραποστολή» (Σκριμπάν, καθηγητῆς τῆς Ὀμιλητικῆς καὶ Ποιμαντικῆς), «αἱ μέθοδοι τῆς ἱεραποστολῆς» (Σέκας, ἱερέυς), «ὀργάνωσις τῆς ὀρθοδόξου ρουμανικῆς ἱεραποστολῆς» (Τσονγκούι, ἱερέυς) κλπ. Ἐκ τούτων ὁ ἀρχμ. Σκριμπάν εἰσηγήθη ὅπως ἡ ρουμανικὴ ἱεραποστολή γένηται καὶ ἐξωτερικὴ πρὸς ποσηλυτισμὸν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τῶν ὀθωμανῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὁ ἐπίσκοπος Σεμέντρια προὔτιμισε δεῦθεν τῆς ἱεραποστολῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ καθηγητῆς Ἰσιρί ἐκήρυξεν ἐαυτὸν ὁπαδὸν τῆς ἱεραποστολῆς διὰ τὴν Ἀνατολήν, ἐν

ἡ ἡ ρουμανικὴ ἐκκλησία νὰ ἀποβῇ «προστάτις» τῶν Πατριαρχίων καὶ νὰ «καταλάβῃ τὴν ἑμπροσθοῦσαν αὐτῇ θέσιν» ὁ δὲ καθηγητῆς Σαβίν διὰ μακροτέρων ὅτι σινητόμως ἀναφέρεται ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ. Τὸ συνέδριον ἔλαβε ποικιλοτάτας ἀποφάσεις, ἀνερχομένας εἰς 43 καὶ ἀναφερομένας εἰς λεπτομερεῶς τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν, εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγήν τῶν παιδῶν, εἰς τὴν λατρείαν κλπ. Ἐξ αὐτῶν ἰδίας σημειώσεως ἀξίαι εἶνε αἱ ἀκόλουθοι: «Νὰ νομιμοποιηθῆ ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου ἡ γραφὴ τῆς λέξεως Ἰησοῦς ἀντὶ Ἰησοῦ καὶ Χριστός (Hristos) ἀντὶ Κριστός (Cristos)» ἡ ὑποστήριξις τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς» «νὰ καταβληθῆ μεγίστη προσοχὴ εἰς τὴν θρησκευτικὴν προπαγάνδαν διὰ τοῦ κινηματογράφου» «πᾶσαι αἱ δεσποτικαὶ καὶ θεομητορικαὶ ἐφορταὶ νὰ ἐπιβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ κράτους ὡς ἡμέραι ἀργίας» «πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ νὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρὸς παραδειγματισμὸν τοῦ λαοῦ» κλπ.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

I. Μητρόπολις Χαλκίδος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν ἀγίᾳ Βαρβάρα Ι. ναοῦ «ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος» ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τέλους Δεβρίου 1933 τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Χαλκίδι τῇ 8 Δεκεμβρίου 1933. † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

I. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Διακηρῦττομεν ὅτι, κενωθείσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ι. ναοῦ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος Φουρνῶν, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους, ὅπως καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ἵνα μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων. Ἐν Φουρνῶ τῇ 28 Νοεμβρίου 1933. (τ.σ.) † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

—Κενωθείσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ι. ναοῦ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Παλαιοκατούνου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους, ὅπως καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ἵνα μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

I. Μητρόπολις Κρήτης.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδ. νόμου 4439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Τ.Α.Κ.Ε., προσκαλοῦμεν αὐθις τοὺς κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 παρὰ γ. 1 τοῦ ἴδιου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα (πτυχιούχους Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς Χάλκης ἢ ἐτέρας ὁμοιοβάθμου τοιαύτης ἢ χειροτονημένους πτυχιούχους οἰασδήποτε Πανεπιστημιακῆς Σχολῆς) καὶ βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῷ ἐν Ἡρακλείῳ ἐνοριακῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Τίτου, ὅπως ἐντὸς 3 μηνῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά, πρὸς πλῆρωσιν αὐτῆς. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 3 Νοεμβρίου 1933. † Ὁ Ἀρκαδίας Βασίλειος.

I. Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ νόμου 5339 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν δευτέρου ἐφημερίου τῆς ἐδρας τῆς ἐπαρχίας Θυάμιδος, Φιλιατῶν, συμφώνως τῷ νόμῳ 5889 ἄρθ. 3 ἐδ. 3, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 29 τοῦ μηνὸς Δεβρίου ἐ. ἔ. τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις των μετὰ τῶν ὀριζόμενων ὑπὸ τοῦ νόμου 5439 (ἄρθ. 83) πιστοποιητικῶν. Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 5 Δεβρίου 1933 † Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Γεώργιος.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σαδίου 44, Ἀθήναι